

Elfde zondag A Ex 19,2-6a Rom 5,6-11 Mt 9,36 – 10,8

Elke christelijke gemeenschap heeft de Bijbel als biotoop. Elke week worden we ondergedompeld in het waterbad van het Woord. De dynamiek, eigen aan Gods Woord, bestaat erin ons van het ene geloofsniveau naar het andere te brengen en ons zo te laten groeien naar eenwording met God. Men kan de Schrift op verschillende niveaus verstaan. Moderne exegeten focussen meestal op de letterlijke betekenis van de tekst, om deze zo goed mogelijk in zijn literaire context en culturele achtergrond te begrijpen. In de praxis van de *lectio divina*, zoals die door kerkvaders en monniken werd ontwikkeld, is deze letterlijke betekenis weliswaar waardevol, maar slechts een eerste stap. De Schrift moet geestelijk verstaan worden in functie van de uitbouw van een vriendschap met God. Een van de dimensies van dit spiritueel verstaan van de Schrift is dat we de tekst als het ware op ons eigen leven leggen. Israël, dat zijn wij. De uittocht uit Egypte onder leiding van Mozes is onze uittocht uit het land van zonde en slavernij onder leiding van Jezus. De uitverkiezing van de kinderen van Israël tot heilige natie en tot een koninkrijk van priesters, is onze uitverkiezing door God die in Christus zijn leven gaf voor ons toen we nog zondaars waren. Alle woorden van de Schrift hebben tot doel ons dichter bij God te brengen, zodat we meer en bewuster gaan leven in Gods tegenwoordigheid en steeds dieper onze rust vinden in God. Deze rust in God noemden de monniken “contemplatie”, daarvan genoten zij en daarvoor leefden zij.

God ziet naar zijn schepping met een blik vol medelijden en mededogen. Jezus kijkt naar de menigten om zich heen die afgetobd neerliggen als schapen zonder herder. Hij wordt bij het zien daarvan door medelijden bewogen. Onze moderne cultuur is hyperactief. We worden opgevoed met de gedachte dat de wereld maakbaar is, dat we doelen moeten nastreven en dat onze prestaties op elk moment kunnen gemeten en verhoogd worden. Meer, harder en sneller. Tot we zo door stress bevangen raken dat we in een burn-out of depressie terechtkomen. We hunkeren naar rust en zelfs rond dit verlangen is een koortsachtige business ontstaan van toerisme en verre vakantieoord. Als Jezus de grote oogst ziet, zegt Hij niet tegen zijn leerlingen dat ze er maar eens moeten invliegen. Zijn vertrouwen in God is groter dan zijn actiedrang. Hij vraagt de *Twaalf te bidden tot de Heer van*

de oogst. Jezus stuurt aan op gebed. De realiteit van het overvloedige werk is geen motief voor directe actie. De zending volgt niet onmiddellijk. Eerst en onophoudelijk moet er gebeden en gesmeekt worden. *Gij zult daar niet mee klaar zijn totdat de Mensenzoon komt* (Mt.10,23). Zonder gebed en contemplatie loopt elk werk, hoe goedbedoeld ook, gevaar te blijven steken in activisme en verheerlijking van het ego.

Jezus kiest twaalf leerlingen uit die Hij de naam van apostel geeft. Het Griekse *apostolos* betekent 'hij die gezonden is'. De groep is afgebakend, het zijn er precies twaalf: een getal dat staat voor de twaalf stammen van Israël. Maar ook Paulus noemt zich apostel en als we kijken naar de opdracht die Jezus de Twaalf geeft – onreine geesten uitdrijven en ziekten en kwalen genezen – dan kunnen we ons allemaal gezondene of apostel noemen. Want we zijn krachtens ons doopsel en de gave van de Heilige Geest bij ons Vormsel geroepen het boze uit te drijven en genezend en helend in het leven te staan. Maar men kan moeilijk de miserie van een ander genezen als men de eigen miserie niet in de ogen heeft gezien. Demonen bij anderen willen uitdrijven die men onbewust zelf in zich draagt is riskant. Onze barmhartigheid moet zich daarom in de eerste plaats naar onszelf uitstrekken. Al onze neurotische en zelfs psychotische symptomen moeten we aan het licht brengen en ons ervan laten bevrijden in het licht van Gods gelaat. Pas dan kunnen we optreden als gezondene van God en als verkondigers van de Blijde Boodschap. Pas als de stormen van ons gefrustreerd gemoed tot rust zijn gekomen, als we in rustige aandacht bij Gods woord vertoeven, als we in harmonie zijn met alles en allen en stil en rustig voor Christus leven, kunnen we bron van geluk zijn voor anderen en wordt onze aanwezigheid in dit leven een zegen voor heel de schepping.

Broeder Guerric ocso   Abdij van Prébenoît